

Hoofdstuk XXXIII

Het Zesde Wee

Vers 1

1. Wee u, gij verwoester, die niet verwoest zijt! en gij, die trouwelooslijk handelt, waar men niet trouwelooslijk tegen u gehandeld heeft! Als gij het verwoesten zult volbracht hebben, zult gij verwoest worden; als gij het trouweloos handelen zult voleind hebben, zal men trouwelooslijk tegen u handelen.

Bij wijze van climax en in tegenstelling met het welgelukzalig van het laatste vers van het vorige hoofdstuk wordt hier nog een wee geuit over Assur, die hier voor het laatst genoemd wordt, behalve in de historische hoofdstukken, die zijn beleg en ondergang beschrijven. Wat we reeds herhaaldelijk hebben gezegd, herhalen we hier nog eens weder in betrekking tot dit merkwaardig hoofdstuk: de aanvankelijke, gedeeltelijke en typische vervulling dezer Godsspraak vinde men in Sanherib en diens jammerlijke nederlaag, doch de eigenlijke en finale vervulling vinde men in den schrikkelijken Koning uit het Noorden van den eindtijd. Hem wordt hier zijn geweldpleging en trouweloosheid verweten. Ook in vers 8 wordt gewezen op het vernietigen van een verbond, waarmede blijkbaar gezinspeeld wordt op het schenden van het verdrag door Sanherib zooals dit beschreven is in II Kon. 18: 14-17. Er zal evenwel met hem gehandeld worden naar de strenge wet der wedervergelding: de verwoester wordt verwoest, de trouwelooze trouweloos behandeld. Doch hij moet eerst zijn verwoestend werk voltooid hebben. De Heere moet hem eerst gebruiken als de roede Zijns toorns. De dag der finale afrekening komt voor alle goddeloozen.

Een Gebed in Nood van het Getrouwe Overblijfsel

Verzen 2 tot 6

- 2. HEERE! wees ons genadig, wij hebben op U gewacht; wees hun arm allen morgen, daartoe onze behoudenis ten einde der benauwdheid.**
- 3. Van het geluid des rumoers zullen de volken wegvlieden; van uwe verhooving zullen de Heidenen verstrooid worden.**
- 4. Dan zal uliedcr buit verzameld worden, gelijk de kevers verzameld worden; men zal daarin ginds en weder huppelen, gelijk de sprinkhanen ginds en weder huppelen.**
- 5. De HEERE is verheven, want Hij woont in de hoogte; Hij heeft Zion vervuld met gericht en gerechtigheid.**
- 6. En het zal geschieden, dat de vastigheid uwer tijden, de sterkte van uwe behoudnissen zal zijn wijsheid en kennis; de vreezc des HEEREN zal zijn schat zijn.**

Een gebed van dezen aard is hoogst waarschijnlijk reeds gebeden, toen Sanherib met zijne legers voor de wallen stond, doch in den dag van Jakobs groote benauwdheid

zal het vrome overblijfsel dit ook bidden tegen zijne wreede vijanden. Men stelle zich voor, dat Jesaja deze bede geslaakt heeft als de vertegenwoordiger en tolk van het vrome overblijfsel. Het is eene roerende smeeking om genade, om hulpe en uitredding ten tijde der benauwdheid, met eene betuiging, dat zij den Heere verbeid hebben. De bede is eigenlijk alleen maar in vers 2 vervat, in de overige verzen verheft zich de bidder weder tot den blijden gelukstaat, die het gevolg zal zijn van de toekomst des Heeren. Op Zijne verhooging, d.i. verheffing als den Koning der koningen en Heer der heeren zullen de volken als kaf verstuiven. Bij het geluid des rumoers denke men aan Zijne heerlijke donderstem, die de volken zal doen beven. Vers 4 kan na den dood van de Assyrische soldaten reeds eene aanvankelijke vervulling gehad hebben, want het lijdt geen twijfel of de Jeruzalemmers hebben zich als kevers verzameld om de doode lijken en het oorlogstuig. Wij weten echter ook, dat Israël terstond na zijne groote verdrukking, evenals eenmaal de Egyptenaren, zijne vroegere verdrukkingen zal berooven en de schatten der volken in ontvangst zal nemen. Het beeld van kevers en sprinkhanen zegt ons, dat zij de volken kaal zullen plukken. Volgens vers 5 denke men zich den teruggekeerden Christus als den hoog verhevene en over alles regeerenden Vorst, Die Zijn troon in de hoogste hemelen heeft en Zijn Zion vervuld heeft met recht en gerechtigheid. Vers 6 wijst eindelijk op het geheim van Israëls heil en heilsstaat. De geestelijke wijsheid en kennis zijn er de kracht, de schat en de duurzaamheid van. Des Heeren vrees, geen slaafsche vrees, maar een die op liefde berust, zal hun schat en duurzaam gelijk zijn.

's Lands Toestand bij den Inval des Vijands

Verzen 7 tot 9

7. Ziet, hunne allersterksten roepen daar buiten, de boden des vredes weenen bitterlijk;

8. De gebaande wegen zijn verwoest, die door de paden gaat, houdt op; hij vernietigt het verbond, hij veracht de steden, hij acht geen' mensch.

9. Het land treurt, het kweelt, de Libanon schaamt zich, hij verwelkt; Saron is geworden als eene woestijn; zoo Basan als Karmel zijn geschud.

Bij het roepen der allersterksten denke men aan de trotsche, tergende snorkerij van de Rabsake's en bij het weenen der boden des vredes denke men niet aan de engelen of profeten, maar aan de boden van II Kon. 18:15, die den vrede moesten zien te bewerken. Men stelle zich deze vredeboden voor als met veel misbaar en rouwbetoon terugkeerende en de korte hartstochtelijke volzinnen van vers 8 uitstootende. Nadat men dit treurig bericht ontvangen heeft gaat niemand meer op reis uit vrees van anders in de handen des vijands te zullen vallen, die wreede, die geen enkele stad verschoont en de menschen als niets acht. In aanschouwelijke persoonsverbeeldingen laat de profeet het gansche land treuren en klagelijk weenen. In Israël schaamde men zich over het dorre en onvruchtbare, vandaar dat hier gezegd wordt, dat Libanon zich schaamt. Zijn geboomte en ander gewas was namelijk geheel verdord. Evenzoo zijn Saron, Basan en Karmel, anders de meest vruchtbare plaatsen en lustwaranden, verwelkt en een wildernis gelijk geworden.

Jehova Zelf Verkondigt Zijne Komst om Assur te Richten

Verzen 10 tot 14 a

10. Nu zal Ik opstaan, zegt de HEERE, nu zal Ik verhoogd worden, nu zal Ik verheven worden.

11. Gijlieden gaat met stroo zwanger, gij zult stoppelen baren; uw geest zal u als vuur verslinden.

12. En de volken zullen zijn als de verbrandingen des kalks; als afgehouwene doornen zullen zij met het vuur verbrand worden.

13. Hoort gijlieden, die verre zijt, wat Ik gedaan heb; en gijlieden, die nabij zijt, bekent Mijne macht.

14a. De zondaren te Zion zijn verschrikt, beving heeft de huichelaren aangegrepen;

Er zijn in dit grootsche dichtstuk onderscheidene stemmen. Hier treedt de Heere Zelf sprekend op en verkondigt Zijn opstaan, ten strijde namelijk; Zijn wederkomst wordt in de Schrift meermalen voorgesteld als een opstaan ten strijde. Men denke slechts aan den bekenden versregel van Ps. 68: „De Heer zal opstaan tot den strijd” enz., een woord, dat ook ziet op Zijne komst ten oordeel tegen de goddeloozen. Wanneer Hij wederkeert, zal Hij verhoogd worden op de hoogste trap Zijner heerlijkheid. Met nog een ander woord wordt gezegd, dat Hij Zijne hoogheid toonen zal. Vervolgens spreekt Jehova-Jezus den vijand aan. Met verpletterende ironie vergelijkt Hij de vijanden, die zwanger gingen van allerlei plannen tegen Jeruzalem, met lieden, die zwanger waren van stroo, of hooi, en stoppelen baarden. Het beeld van zwangerschap en baren is schering en inslag in de oordeelsaankondigingen der profeten. In 20:18 werd gesproken van het baren van wind. Stroo, hooi en stoppelen zijn in de Schrift het waardelooze. Hun geest, hun eigen adem of blazen van woede en gramschap zal de stoppelen in brand steken. Hiermede wordt de treffende gedachte uitgedrukt dat de goddeloozen hun eigen ondergang bewerken en door hunne zonden het vuur der hel zelf aansteken. De volken zullen als ongebluschte kalk verbrand worden en als doornen verbrand worden. Ook dit laatste beeld is zeer veel gebruikt door de Psalmisten en Profeten. Zie ook 5:24; 9:17. In vers 13 roept Jehova de verre volken op om op Zijne groote daden te letten en Zijne macht te bekennen.

„Zeg, o hoe vreeslijk zijn Uw werken,
Gij doet Uw wijdgeduchte kracht,
o God! aan al Uw haters merken,
Die veinzend buigen voor Uw macht.”

Als Christus opslaat ten gericht zullen ook de goddeloozen in Zion met schrik bevangen worden. Hier is geen sprake van een heilzamen schrik, die de goddeloozen in Jeruzalem zouden bekomen hebben na Sanherib's ondergang, maar van de siddering, die de afvalligen zal bevangen bij het aanschouwen van den persoonlijken Christus. Wij weten, dat deze aanblik voor alle goddeloozen ondragelijk zal zijn, zoodat ze tot de bergen bidden om bedekking voor Zijn oog.

Een belangrijke Vraag beantwoord

Verzen 14 b tot 16

14 b. zij zeggen: Wie is er onder ons, die bij een verterend vuur wonen kan? wie is er onder ons, die bij eenen eeuwigen gloed wonen kan?

15. Die in gerechtigheden wandelt, en die billijkheden spreekt; die het gewin der onderdrukkingen verwerpt; die zijne handen uitschudt, dat zij geene geschenken behouden; die zijn oor stopt, dat hij geene bloedschulden hoore, en zijne oogen toesluit, dat hij het kwade niet aanzie;

16. Die zal in de hoogten wonen, de sterkten der steenrotsen zullen zijn hoog vertrek zijn; zijn brood wordt hem gegeven, zijne wateren zijn gewis.

Wij gelooven, dat deze vraag gesteld zal worden in den dag, waarop Christus Zijne overweldigende Majesteit in Jeruzalem zal openbaren. Men leze en vergelijk hiermede de volgende plaatsen: 2:19; Hos. 10:8; Mal. 3:2; 4:1; Openb. 6:16,17; 9:6. De profeet blijft op die vraag het juiste antwoord niet schuldig. Er is mogelijkheid om „te staan voor den Zoon des menschen,” Luk. 21:30. De profeet somt in zijn antwoord een reeks van deugden op, die herinneren aan de beschrijving van den rechtvaardige in Ps. 15. Hij kan staan met volle vrijmoedigheid voor den Rechter der toekomst, die (a) in gerechtigheid wandelt; (b) recht spreekt; (c) valsch gewin verwerpt; (d) die met verachtelijk handgebaar de geschenken, tot omkooprij aangeboden, afwijst; (e) die zijn ooren toestopt, zoodat zij naar geen bloedig plan luisteren en die eindelijk zijne oogen sluit, zoodat zij geene boosheid aanschouwen. De mensch, die deze eigenschappen heeft wordt ondersteld, eene gerechtvaardigde te zijn.

Zulk een rechtvaardige zal niet alleen staan voor den Rechter, maar ook met Hem verhoogd en door Hem beveiligd en verzorgd worden in den dag van Jakob's benauwdheid. Als dan de Antichrist het getrouwe overblijfsel wil laten uithongeren, Openb. 13, dan zal Christus wonderbaarlijk voor hen zorgen, Openb. 12. Laatster instantie ziet daarop deze profetie.

„Den Koning Zien in Zijne Schoonheid.”

Verzen 17 tot 24

17. Uwe oogen zullen den Koning zien in Zijne schoonheid; zij zullen een vergelegen land zien.

18. Uw hart zal de verschrikking overdenken, zeggende: Waar is de schrijver? waar is de betaalsheer? waar is hij, die de torens telt?

19. Gij zult niet meer dat stuursche volk zien, het volk, dat zoo diep van spraak is, dat men het niet hooren kan, van belachelijke tong, hetwelk men niet verstaan kan.

20. Schouwt Zion aan, de stad onzer bijeenkomsten; uwe oogcn zullen Jeruzalem zien, eene geruste woonplaats, eene tent, die niet ter neder

geworpen zal worden, welker pinnen in der eeuwigheid niet zullen uitgetogen worden, en van welker zelen geene verscheurd worden.

21. Maar de HEERE zal aldaar bij ons heerlijk zijn, het zal zijn eene plaats van rivieren, van wijde stroomen; geene roeischiit zal daar doorvaren, en geen treffelijk schip zal daar overvaren.

22. Want de HEERE is onze Rechter, de HEERE is onze Wetgever, de HEERE is onze Koning; Hij zal ons behouden.

23. Uwe touwen zijn slap geworden, zij zullen hunnen mastboom niet kunnen recht stijf houden, zij zullen het zeil niet uitspannen; dan zal de roof van eenen overvloedigen buit uitgedeeld worden, zelfs zullen de lammen den roof rooven.

24. En geen inwoner zal zeggen: Ik ben ziek, want het volk, dat daarin woont, zal vergeving van ongerechtigheid hebben.

Menig uitlegger denkt bij den Koning in Zijne schoonheid aan koning Hiskia, wiens blijdschap over de vernietiging van Sanheribs leger hier dan door de schoonheid zou zijn aangeduid, terwijl het vergelegen land zou staan tegenover de engte der belegering. Nu kan men het veilig als een regel aannemen, dat de Schrift nimmer den luister en de majesteit van aardsche vorsten in zulke trekken zou beschrijven. Was een aardsch vorst bedoeld, dan zou zijn naam genoemd zijn of gezegd zijn: uw koning. Bovendien wijst het verband ons hier onwedersprekelijk naar den Christus, Die in vers 10 reeds Zijne komst en verhooging boven alle volken aankondigde. Vervolgens werd in vers 11 van de goddeloozen gezegd, dat zij het bij Hem niet konden uithouden. Hij was voor hen een verterend vuur en een eeuwige gloed. Thans echter wordt in heerlijke tegenstelling met die goddeloozen gezegd, dat de vromen den Koning wel zullen zien in Zijn schoonheid. Wij hebben dezelfde tegenstelling beschreven in menigen Psalm. Men leze eens de eerste beide zangverzen van Ps. 68 waarvan het eerste Hem beschrijft in Zijne verschrikking tegenover de goddeloozen en het tweede in Zijne schoonheid tegenover de vromen. In de Psalmen 96, 97 en 98 hebben we hetzelfde. Slechts een voorbeeld:

„Een vuurgloed gaat Hem voor,
Den ganschen hemel door,
En blaakt aan alle zijden hen, die Zijn macht bestrijden.”

Daar slaat echter tegenover:

„Gods vriendlijk aangezicht
Heeft vroolijkheid en licht,
Voor all' oprechte harten.”

Koning Jezus zal dan niet alleen schoon, glansrijk, luistervol, majestueus zijn, doch ook over een vergelegen land regeeren. Hetzij men hier denkt aan het land Kanaän, dat zich naar de belofte zal uitstrekken van den Nijl tot den Eufraat, hetzij men wil denken aan de gansche wereld, waarover Hij Zijn scepter zal zwaaien, het geeft beide goeden zin en zal ook beide ten volle werkelijkheid zijn.

Zijn volk Israël zal dan voor eeuwig alle verschrikking te boven zijn en die als tot de historie behorende, kunnen overdenken. Hunne overdenking wordt heel aanschouwelijk voorgesteld als ze vragen: Waar is de schrijver? de betaalsheer? de torenteller? Bij het overdenken van hunne doorstane angsten in het verleden, vragen ze waar al die vijanden, die kwamen tot heffing van de oorlogsschatting, gebleven waren. Voor het bewustzijn van het verlorene volk is de tegenwoordige heerlijkheid des te grooter wijl ze zoo schitterend afsteekt tegen de verledene benauwdheid. Al de drie woorden van vers 18 zien op de vijandelijke officieren en het tellen van de torens was eene voorbereiding tot de heffing van de oorlogsschatting.

De betaalsheer, eigenlijk de weger, moest het gewicht van het ingeleverd goud en zilver onderzoeken, terwijl de schrijver natuurlijk de boekhouder van een en ander was. Het is te begrijpen, dat de wreede vijand dit honend en met leedvermaak gedaan heeft, gelijk thans de Franschen dit met de Duitschers doen. Die barsche vijandelijke officieren hebben hun het hart met schrik en onsteltenis vervuld. Ze worden hier stuursch en van belachelijke tong geheeten. Temidden van hunne ellenden hebben de Joden nog moeten glimlachen om het geradbraakte Hebreuwsch, dat deze lieden bij die gelegenheid spraken. Van Rabsake weten we, dat hij Joodsch sprak.

Van het verleden keert zich de blik weder naar de toekomst. Was de Koning schoon en luistervol, Zijn land wijd van omvang. Zijn volk gelukkig, Zijne stad, Jeruzalem, zal een geruste woonplaats zijn, eene veilige stad rondom van rivieren en wijde stroomen omgeven en als zoodanig ongenaakbaar en onneembaar. Een tent was slechts eene ranke, tijdelijke woning, doch de stad Gods zal eene tent gelijk zijn, welker pinnen nooit zullen worden uitgetrokken en welker touwen nimmer zullen verbroken worden. Jehova-Jezus Zelf is daar bij Israël tegenwoordig. Dit lag ingewikkeld reeds in vers 11 en 17, doch hier wordt het nog nadrukkelijk verzekerd. Vers 21 vatte men op als beeldspraak dienende om de volheerlijke werkelijkheid uit te drukken. De stad des grooten Konings wordt vergeleken bij eene met water omgevene en dus onneembare vesting. Geen enkel vijandelijk schip, 't zij klein of groot, kan er binnendringen. Door treffelijk schip versta men in onze taal een oorlogsschip. De reden van de onverwinnelijkheid van het herstelde Jeruzalem ligt in Christus, van Wien het herstelde volk jubelt, dat Hij hun Rechter, Wetgever en Koning is. Men vergete niet, dat het herstelde Israël dit uitroept. Christus zal dan dus nog Wetgever voor Israël zijn. Met name de bergrede, Matth. 5 tot 7 zal dan de Rijkswet en de grondwet zijn van Israël. Geen inwoner van de heilige stad zal zich dan meer ziek melden, want Israëls zonden zijn vergeven en daarom zijn er ook geene wonden meer. Van den hemel spreekt het vanzelf, dat aldaar geene ziekte meer gevonden wordt, doch hier is geene sprake van den hemel, maar van het hersteld Jeruzalem op aarde, gedurende het vrederijk. Daarvan is dit niet zoo vanzelfsprekend, daar er onder de volken buiten Israël nog eenige krankheid gevonden zal worden. Vers 23 behoeft geene moeilijkheid te geven, zoo we slechts bedenken, dat we hier met een schoone tekening te doen hebben van een vijandelijk schip, dat de veste zoekt te bereiken met vijandelijke bedoelingen—men denke aan Assur!— en nu op zijn tocht er heen in het gezicht der stad verongelukt; touwen, mast en zeilen, alles

wordt ontredderd. Juda ziet het en spot en de lammen rooven den buit. Hoe frisch en oorspronkelijk is ook weder deze teekening!